

—Oblida, fil meu, oblida—li deia sovint el senyor Riera. Altres noies trobaràs més boniques i més... riques, que sabran fer la teva felicitat.

Però l'Enric no l'oblidava, no podia oblidar-la.

L'inclinació del seu cor era massa accentuada per a poguer-la remeiar. D'altra part l'Enric no veia en el seu enamorament cap follia. Estimar una noia encara que fos pobra no era per a ell cap pecat. El cor no s'el governa. Es cec a les conveniències i a tot altre cosa que no sigui l'amor.

El senyor Riera començà d'alarmar-se de l'estat de l'Enric. Aquell xicot pararia malament! Aquesta idea el feu reaccionar. Ell encara—segons afirmava ell—que fos un home enèrgic i fet a la seva per damunt de tot era pare i acabà per decidir-se i accedir a l'enamorament del seu fill.

L'Enric li faltà temps fa a correr al pis on sabia que vivia la Margarida. Una nova decepció l'esperava. Al pis hi havia un altre gent. Aquell mateix dia havien llençat al carrer a la Margarida i a la seva mare per falta de pagament.

Una onada d'odi i de vergonya li enrogeix la cara. I allò era per culpa del seu pare i d'ell que no havia sapigut imposar-se!

Provà de recollir detalls, cercà indicis, però tot endebades, ni el més petit rastre per a trobar a les disortades.

Arribà a casa seva mal-humorat i per primera vegada renegà d'ell mateix i de la seva mala sort.

* * *

Arribaven els jorns de Pasqua, clars, brillants, prometedors... Cada cosa tenia un cant i cada cant l'encís d'un goig que emborratxava l'ànima.

Al Parc, hi havien sardanes. A entrar allà brillant impressió us sobtava. Un formigueig de gent es movia inquieta. Noies frissoses i amb la galta encesa... Joves enamoradiços...

Dintre aquella gran massa hi havia de tot. Fins algún vellet que amb un esparneig estrany als ulls remembrava la seva joventut. Fins l'Enric, hi havia anat.

La cobla es desfeu en un enfilall de notes airoses. Una rullana petita s'anà agegantant i se'n formaren d'altres i d'altres com anelles de la gran cadena que va junyint els cors dels catalans.

De sobte l'Enric s'hagué de posar la ma a la boca per a no exhalar un crit. No g'ire lluny d'ell havia vist a la Margarida... Però com? Espellicada, bruta, anant d'un groç a l'altre pidolant una almòina per la seva mare.

—Margarida?—cridà l'Enric.

Ella al veure'l feu un gest d'escapolir-se, però ell ja s'hi havia apropat i ho impedí.

—Però on vas d'aquesta manera?

Ella abaixà els ulls avergonyida. Allavors l'Enric prenent-li les mans li va dir:—No captis més, Margarida. Si volguéssis escoltar-me...

L'Enric baixà la veu i anà parlant, parlant i a mida que ell parlava la cara d'ella s'anava aclarint. La joia traspuava dels seus ulls... Aquells dos cors que s'havien retrobat tan impensadament devien anar teixint els idil·lis d'una Pasqua eterna...

Entretant, les sardanes vibraben per l'aire com un cant de festa adreçat als dos enamorats.

RAMÓN FERRER MONTPLET